

Med stöd av det anförda får vi anhålla,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t hemställa om erforderliga åtgärder inom försvarsdepartementet för snar översyn av kasernförhållandena inom försvaret samt därav föranledda anvisningar till de militära myndigheterna om snara åtgärder inom totala kostnadsramen i syfte att råda bot på rådande missförhållanden i fråga om de värnpliktigas förläggningar.

Stockholm den 15 januari 1963

Bengt Börjesson
i Falköping

Emil Elmwall

Lennart Mattsson

John Eriksson
i Bäckmora

Harry Wahrendorff

Nr 3

Av herrar Nordgren och Darlin, om *ökad statlig kreditgaranti till nyetablering av mindre företag.*

(Lika lydande med motion nr 4 i Första kammaren)

Inom ramen för den kreditgivning som sker med statlig garanti till framför allt hantverks- och industriföretag, men varav en mindre del också är avsedd för turisthotellnäringen, införes med årets statsverksproposition, X huvudtiteln, en principiell nyhet vid garantigivningen. Nyheten består i att statlig garanti skall kunna ges vid lån för att finansiera nyetablering av rörelser inom turisthotellnäringen. Ett väsentligt motiv för knäsättandet av denna princip anges vara att turistnäringen ger goda sysselsättningsmöjligheter och utgör en betydelsefull inkomstkälla för befolkningen i vissa delar av vårt land.

Denna effekt begränsar sig emellertid inte till turistnäringen. Företagsamhet inom praktiskt taget alla områden av näringslivet har i högre eller lägre grad samma effekt — människor erhåller sysselsättning och försörjning. Företaget fyller härigenom en social funktion — ehuru det bör tilläggas att företaget först måste uppfylla ett grundvillkor, nämligen att vara ekonomiskt bärkraftigt och utvecklingsbart. Först sedan denna förutsätt-

ning är för handen kan företaget med skäl sägas utgöra en verklig grund för människors sysselsättning och försörjning.

Mot bakgrunden härav är det svårt att förstå varför den statliga lånegarantien, i fråga om nyetablering av företag, begränsats till nyetablering inom turisthotellnäringsen. En given konsekvens måste i stället vara, att i princip allt nyföretagande borde kunna komma i beaktande då det gäller den statliga kreditgarantien. Detta är så mycket mer motiverat som en tydlig avmattning i nyföretagandet kan skönjas sedan någon tid tillbaka.

Man torde väl i framtiden kunna räkna med en betydande nedgång i nyföretagandet beroende på en stigande brist på riskvilligt kapital. Det enskilda riskvilliga kapitalet diskrimineras för närvarande med påföljd att nyföretagande ställer sig utomordentligt kostsamt. Dessutom stiger fordringarna på kapitalinsats vid nystartande av företag i takt med den tekniska utvecklingen och utvecklingen på konkurrensområdet.

Målet för den långsiktiga ekonomiska politiken bör givetvis vara att upphäva den rådande diskrimineringen av enskilt riskkapital och i stället premiera detta i syfte att så småningom nå därhän att det stora flertalet medborgare bidrar till produktionshöjning och utveckling mot stigande välstånd, icke blott med den personliga arbetsinsatsen och ett konventionellt säkerhetskrävande personligt sparande, utan även med ett riskvilligt sparande, som gynnar nyföretagande och expansion. I det korta perspektivet bör emellertid redan till buds stående anordningar anlitas och så anpassas, att de underlättar ekonomiskt framåtskridande på nyföretagandets grund. Därför föreslår vi, att möjligheterna att erhålla statlig kreditgaranti bör utvidgas till i princip allt nyföretagande.

Ett införande av en sådan princip ter sig givetvis i mångas ögon föga konventionellt. Den ekonomiska aktiviteten i allmänhet, men kanske företagsamheten i synnerhet, blir dock allt mindre konventionell. Gammaldags regler rörande krav på kreditsäkerhet måste sannolikt omprövas inom en snar framtid. Det blir sannolikt både nödvändigt och i längden ekonomiskt riktigare, att kapitalet satsas mera med hänsyn till företagarens duglighet och omdöme än med hänsyn till de realsäkerheter som kan erbjudas.

Garantigivningen har tidigare varit förbehållen i huvudsak hantverk och småindustri samt i viss utsträckning annan industriell verksamhet, anläggningsverksamhet samt turistnäringsen. De ovan redovisade synpunkterna motiverar emellertid en utvidgning av garantigivningen även till annan företagsamhet, t. ex. företagsamhet på distributionsområdet. Denna utvidgning kommer givetvis att ställa krav på en utvidgning av garantiramen. Av olika skäl — bl. a. prövningsinstansens, kommerskollegiums, begränsade kapacitet — torde någon mera betydande utökning av garantiramen inte behöva ifrågakomma i initialskedet av de nya reglernas giltighetstid. Lämpligt

torde måhända vara att överlåta på Kungl. Maj:t att upp till en maximal garantigivning om 60 milj. kr. avgöra garantiramens storlek under nästa budgetår.

Med stöd av ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte besluta att

dels med giltighet fr. o. m. den 1 juli 1963 utvidga möjligheterna för erhållande av statlig kreditgaranti till nyetablering av mindre företag inom alla branscher efter de riktlinjer som angives i motionen samt att ändra garanti-lånebestämmelserna i enlighet härmed;

dels bemyndiga Kungl. Maj:t att upp till ett maximalt belopp om 60 miljoner kronor avgöra garantiramens storlek under budgetåret 1963/64.

Stockholm den 15 januari 1963

Hans Nordgren

Gösta Darlin

Nr 4

Av herr Nordgren m. fl., om utnyttjande av militära m. fl. verkstäder för civil yrkesskoleutbildning.

(Lika lydande med motion nr 3 i Första kammaren)

Stockholm den 15 januari 1963

Hans Nordgren

Hans Wachtmeister

Gösta Darlin

Stina Gunne

Leif Cassel

Lennart Stiernstedt

Bo Turesson